

nº 50 abril 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 10-11
Els socialistes tornen al poder

Política: pàg 4-7
Operació Estany
Criminalització dels immigrants als EE.UU.
L'Antiterrorisme

Sindical: pàg. 8-9 i 12-13
FISIPE guanya una batalla
III Conveni Telemàrqueting
Telefònica i la precarietat

Moviments: pàg 14-15
Transvassament... ni parlar-ne!
ZP: recordes el No a la LOU?

Internacional: pàg 16-20
L'assassinat d'Ahmad Yassin
Perú avui
Eleccions municipals a Turquia
Fora les tropes de l'Iraq, ara!

Suplements:
La República

UN AMIC RECOMANA...

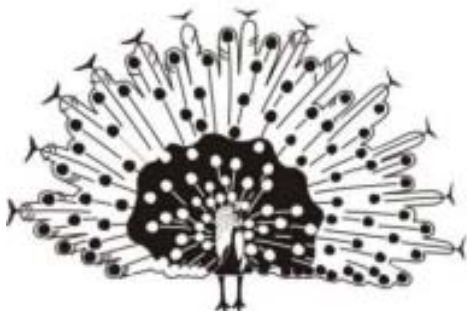
El abrazo partido, del director argentí Daniel Burman.

Ja és coneguda la nostra debilitat pel cinema argentí dels darrers anys, així que ningú no se sorprendrà que -un cop més- us diguem que heu d'anar al cinema a veure un retrat de l'Argentina d'ara mateix. Ariel treballa amb la seva mare en una galeria comercial d'un barri de Buenos Aires, i viu obsessionat per l'absència del seu pare que va marxar a Israel quan ell va néixer i ja no va tornar. Les seves relacions amb els altres venedors de les galeries i la possibilitat d'obtenir el passaport polonès són els fils d'aquesta història aparentment senzilla.

Aconsellem no seure a les primeres files de la sala perquè tota la pel·lícula ha estat rodada amb la càmera a la mà, la qual cosa dóna la sensació de que es tracta d'una cinta casolana, i això fa que provoqui cert mareig al principi. Si a aquest detall tècnic li afegim que tots els actors no són professionals encara entendrem més que sembli un video fet a casa (només ho sembla).

La barreja de cultures i costums, la convivència entre comunitats i la recerca dels orígens només per tenir un passaport europeu (que no sempre es vol usar) són el resum d'un país en crisi, i aquest resum està escrit amb uns diàlegs vius i carregats d'ironia. "Els néts són un regal que Déu ens fa per no haver matat els nostres fills", diu un dels personatges i es queda tan ample.

Idade do Pavo

Comecocos Norte-Sur

Corporación semitótica galega

La mala educación, del director manxec Pedro Almodóvar

Perquè apareix en un moment que els casos de capellans que han abusat de menors són una creu per a l'Església catòlica (als EEUU reconeix que 4000 capellans van abusar de 10667 menors).

Perquè explica una sola història però ho fa com si en fossin tres: tres triangles concèntrics (i per fer-ho se n'ha de saber).

Perquè els títols de crèdit, dissenyats per Juan Gatti, són magistrals. En roig i negre.

Perquè els actors estan sublims.

Perquè els seus drames tenen els colors de la comèdia.

Perquè l'autor no jutja cap personatge.

Perquè s'escolten un grapat de frases que es recorden molt de temps després de sortir del cine.

Perquè la víctima es converteix en botxí, i el botxí en víctima, com passa a la vida.

Perquè a França la pel·lícula ha despertat la ira de sectors integristes cristians: les seves pressions han aconseguit que es retiri el tràiler que es passava a 50 sales de la xarxa estatal tot preparant l'estrena prevista per al 12 de maig.

Perquè parla del desig.

ZP

es troba a les vigílies de formar govern. Tot apunta que ho farà amb un gran acord general del qual només s'exclou el PP. Pot concretar-se amb vots sí o

amb abstencions. Aquest macroacord ja ha servit per constituir les meses del Congrés i el Senat. No obstant això, ens sembla que no ens equivoquem si caracteritzem el Govern de Zapatero com un dels governs més febles de la Monarquia, qui sap si no serà el que obri la crisi de règim.

Diversos temes urgents a l'agenda del president: la retirada de les tropes de l'Iraq pel juny; com encarrilar l'antiterrorisme; la relació amb el PNB; com encaixar el compromís d'acceptar el dictamen del Parlament de Catalunya per a la reforma de l'Estatut... La victòria de Zapatero, en ple increment de la resistència iraquiana, va desencadenar la crisi en la coalició que ocupa l'Iraq.

N'hi ha d'altres que també han anunciat la retirada: Polònia, els estats centreamericans i el Japó. La reacció de desesperació de Bush i Rumsfeld no es va fer esperar. Però els compromisos interns no el tiben pas menys. Si en plena campanya es manifestaven els enfrontaments entre Maragall i Bono-Rodríguez Ibarra, ara Blanco diu que la Constitució no es toca. Què farà ZP? Zapatero sap que els temes que forcen la seva agenda no són fruit de la voluntat política del PSOE sinó de la del moviment de masses contra Aznar. El PSOE no ha estat ni el promotor ni la direcció del moviment contra la guerra, ni de la voluntat expressada a

Catalunya contra el centralisme aznarista -un centralisme que a més s'encomana a importants sectors del PSOE mateix; com tampoc no ho ha estat ni del PHN, ni del Prestige. Han sigut un grapat d'anys de mobilitzacions de centenars de milers de persones, fins i tot de milions -i les decisives de l'últim dia- les que van moure els treballadors i la joventut a desfer-se del PP. Així van mobilitzar-se en els darrers dies els tres milions de vots necessaris perquè guanyés el PSOE. Uns xocs contra el PP tan profunds que van obligar els socialistes a pujar al carro en marxa. I avui aquestes reivindicacions recollides en el programa electoral pesen i de quina manera sobre el futur govern. Temen amb raó que aquest moviment que els va dur a la Moncloa se'ls giri en contra. Una imatge molt significativa va produir-se davant de la seu del PSOE la mateixa nit electoral, quan centenars de militants socialistes cridaven "No ens fallis" -així de confiats estan els seus propis militants!

De com n'és d'important la situació n'hi ha prou amb recordar el soroll de sabres de la nit electoral.

Estem davant d'una mica més que d'un canvi de govern. La gent es va revelar contra el Govern del PP i també contra el neofranquisme que viuen les institucions del règim i els poders fàctics (magistrats, policia, Església, patronal...). La reivindicació de reforma de l'Estatut a Catalunya o el Pla Ibarretxe no són decisions secessionistes ni de la burgesia basca ni de la catalana, ni d'IU/IC, PSC-PSOE, ni tan sols d'ERC, sinó el seu convenciment que si no es procedeix a una reforma estatutària i constitucional la pròxima confrontació apuntarà la Monarquia. La transició i la seva constitució estan esgotades. I aquesta percepció comença prendre cos en forma de banderes republicanes en les manifestacions, o en els 5000 manifestants el 6 de desembre a Madrid contra la Monarquia, i els propers 14 i 18 d'abril. És aquest rerafons -i no pas el problema de lideratge de ZP/sosoman- el que explica

que avui les divisions dins del PSOE amenacin amb estripar el partit.

El PP, fins i tot a l'oposició, conserva una força no gens menyspreable i en té encara una altra que li ve directament de l'aparell monàrquic. Ha anunciat que s'enrocarà en dos temes: "l'antiterrorisme" i "la unitat de la pàtria i la constitució". Des d'aquesta posició pesarà fortament sobre el conjunt de la política, com ja ho va fer en la campanya, obligant tots els altres a estar-se justificant permanentment que ni són terroristes ni volen destruir Espanya. Però a més hi ha una inèrcia que manté l'aparell d'Estat i els

poders fàctics que tenen marge d'actuació més enllà del Govern.

El que és perillós per al moviment de masses és esperar a reaccionar darrere dels fets i de les decepcions del Govern, perquè aleshores pesa el llast de la desil·lusió i la desmoralització ("desencantament" es va anomenar sota González). En canvi, si el moviment s'anticipa i es converteix en un element de la situació política, aleshores estarà o més prop d'aconseguir els seus objectius o més preparat per reaccionar enfrontant-se al Govern. Cal començar a organitzar-se per mantenir l'exigència de la retirada incondicional de les tropes de l'Iraq, i seguir amb les altres reivindicacions del moviment. Aquesta és la qüestió. Com vam dir després del tripartit a Catalunya: no hem de deixar cap treva; l'organització i la mobilització seran la clau de la situació.

EDITORIAL

LI

Entrevista amb Smail. Operació Estany

"L'Estat ens ha tractat com Argèlia"

Entrevistem l'Smail, un dels detinguts per ordre de Polanco ara fa més d'un any per presumpta pertinença al fantasmagòric "escamot Dixan". Era l'Operació Llac, amb la qual el govern va intentar justificar aleshores la participació en la guerra a l'Iraq. Segons Aznar s'havia desarticulat una "cèl·lula terrorista" amb "armes químiques", que la mateixa policia va haver de reconèixer que consistien en... detergent. Malgrat que el cas es va arxivar, el govern va continuar intentant justificar l'operació, manant al fiscal que es reobris el cas i aconseguint peticions d'extradició d'Algèria (vegeu els números anteriors de LI). En l'estela de l'11M i el mateix dia que va assumir el cas substituint Polanco, Garzón va enviar a la presó quatre dels companys de "l'escamot Dixan".

Per què vas venir cap aquí?

D'una banda per la seguretat, a Algèria no n'hi ha, entre l'Estat i el terrorisme, mai no estàs tranquil, en qualsevol moment pot passar-te qualsevol cosa. I també perquè després de fer de professor de dibuix en un institut durant 9 anys, el meu sou era de 100 euros. I com que el meu germà vivia aquí, vaig venir. Em semblava que per primera vegada podria estar tranquil en un lloc amb democràcia i justícia i llibertat i que podria guanyar-me la vida fent de pintor -a Algèria és massa difícil sobreviure com perquè la gent pugui preocupar-se per l'art.

Fins el 24 de gener de 2003...

A Algèria, com tothom, he viscut de tot, però mai una cosa com aquella. Érem aquí dormint quan vaig sentir una explosió molt a prop, vaig despertar-me i només hi havia que fum i molta llum i molta gent que entrava, no sabia si eren policies, bombers, veïns o què. Em pensava que hi havia foc o una explosió de

gas o d'electricitat. Aleshores els policies va apuntar-me i van començar a cridar "al suelo, policia!". No entenia gens què passava, ni com, ni per què, ni què feien aquí.

Com van ser els interrogatoris?

En el camí des de Barcelona un dels tres policies va preguntar-me si practicava la religió i si anava a la mesquita. A la comissaria a Madrid van tenir-nos tres dies incomunicats, sense poder parlar amb ningú; quan sentia les passes dels funcionaris em sentia una mica millor, perquè sabia que continuava existint alguna cosa. La policia només va ensenyar-me fotos de 25 o 30 persones i jo havia de dir-los si els coneixia. Després Polanco va preguntar-me si volia declarar alguna cosa més... i jo vaig demanar-li una cigarreta.

Aznar i Acebes van dir immediatament que acabava de desarticular-se una cèl·lula d'Al Qaeda amb armes químiques preparada per matar molta gent, després fins i tot va utilitzar-ho Colin Powell al Consell de Seguretat de l'ONU quan provava de justificar la invasió de l'Iraq. Mai no van preguntar-te per les famoses armes químiques ni per Al Qaeda?

No vaig saber res de tot això fins que vaig llegir l'auto de presó i després per la tele. A Soto del Real quan l'educador va llegir-me l'auto, vaig posar-me molt nerviós i vaig dir-li que no em semblava que hi hagués cap terrorista com ells i va contestar-me que tranquil, que quan comencés la guerra tots sortiríem en llibertat.

Com vas viure els dos mesos a la presó de Soto del Real?

Els primers que van acostar-se'ns

van ser els presos acusats de pertànyer a ETA i tots ens preguntaven si ens havien pegat durant els interrogatoris. Quan vam contestar-los que no van quedar-se molt parats -com que no?!- va estranyar-los tant que es pensaven que érem xivatos o policies, i no ens van dir res més fins al cap d'una setmana; al final devien arribar a la conclusió que si no sabíem res no hagués servit de res torturar-nos. Quan vaig espantar-me va ser quan un educador em va dir que la policia havia trobat armes químiques aquí a casa. Imagina't algú normal, que fa una vida normal i que t'acusen de tot això, no entenia res. A les notícies sempre deien que ens deixarien anar la setmana següent, però la policia continuava demanant temps. Aleshores jo no sabia que hi havia gent a fora que s'estava movent perquè ens deixessin anar i el que em va animar una mica va ser veure en Zapatero preguntant-li a Aznar al Parlament per què ens tenia a la presó; per cert, va ser l'única pregunta que Aznar no va respondre.

I el dia que va començar la guerra us van deixar anar.

El 18 de març vam tornar davant de Polanco i em va deixar anar. Quan es va arxivar el cas vam presentar una denúncia contra el

govern, Aznar i Acebes. L'advocat, en Sebastià Salellas, va advertir-nos que era una denúncia contra l'Estat, contra els que tenen el poder i que podia tenir conseqüències. I al cap d'un mes van reobrir el cas amb l'informe de l'FBI i tot va tornar a començar.

Va passar-te pel cap després de l'11 M fins a quin punt podien augmentar la criminalització?

En algun sentit vaig veure de seguida que si es tractava d'un atemptat àrab, segur que això embrutaria la imatge dels musulmans i àrabs que estem vivint aquí. Molta gent preguntava si la policia ens havia tornat a molestar i jo els contestava que no, que allò havia passat a Madrid i que nosaltres som aquí, a Catalunya. Fins el dia que van detenir els quatre, aleshores tenia por -què passarà més, ara?- però mai no vaig pensar que s'atrevirien a vincular-ho amb l'11 M. No hi havia res de nou i fins i tot va sortir el jutge Polanco a dir que aquesta gent són innocents i que això és el mateix que feien els romans quan llençaven els cristians a les feres o els nazis amb els jueus. I l'endemà vaig llegir al diari que no només els relacionaven amb l'11 M sinó també amb els atemptats de Bali! En aquest moment ja vaig adonar-me que a l'Estat espanyol o a un país del tercer món és igual, aquí pot passar-te perfectament el mateix que a Argèlia o a Gàmbia.

Quina vinculació creus que té tot això amb la "croada

antiterrorista" de Bush, Aznar i companyia de després de l'11 de setembre?

Jo rebutjo el terrorisme, però també em pregunto per què abans no n'hi havia i com comença. Jo no m'hagués cregut mai que fos possible que existís una cèl·lula d'Al Qaeda a Espanya. Primer cal preguntar-se què és terrorisme: per mi qualsevol que mata gent innocent és terrorista; Bush, Blair, Aznar i Sharon són terroristes. Tinc la sort de veure, a més de la televisió europea, Al Jazeera i Al Arabia. Les imatges que s'hi veuen de l'Iraq i de Palestina no són les mateixes que passen aquí, cada setmana es veuen mares corrent amb els seus fills morts als braços. Cal buscar quin és l'origen del terrorisme. Al món no hi ha justícia i els àrabs reaccionen per les víctimes de l'Iraq i el que passa a Palestina. De musulmans n'hi ha molts i tots senten les víctimes com a pròpies i els musulmans són molt diferents entre ells i alguns reaccionen amb el terrorisme...

Com deies abans, Zapatero mateix va utilitzar el vostre cas contra el govern del PP, què esperes que faci ara?

Tots sabem com és el govern del PP, és un govern racista, això ja es veia des de l'11 de setembre, i han fet el mateix que a Algèria, la gent surt al carrer a manifestar-se i fan com si no els veiessin. Amb les eleccions la gent que votava el PP ha continuat fent-ho, a Zapatero el poder li ha donat el poble, la gent pobre que no votava, però que va

tocar-los l'11 M. Encara tinc alguna esperança que Zapatero compleixi allò que ha promès, i que no faci com els governs àrabs que abans d'arribar al govern prometen de tot al poble i quan hi arriben fan el mateix o pitjor que el govern anterior. No podem condemnar-lo abans que pugi al govern, hem de pressionar-lo amb mobilitzacions i veure quina és la resposta.

Has pogut parlar amb els companys detinguts?

Sí, però molt poc i en castellà perquè tenen les comunicacions intervingudes. Estan en aïllament, teòricament per la seva seguretat, però això vol dir que no poden veure's entre ells, que els deixen molt poca estona fora de les cel·les i cadascun tot sol i que, malgrat tot, han patit agressions. Han intentat cremar-los les cel·les encenent-los els matalassos i s'han passat dies sencers sense poder dormir pels crits i insults constants.

Què li diries a la gent i a les organitzacions perquè s'impliquin a la campanya?

Que vingui més i més gent a les manifestacions per treure els innocents de la presó. Que ens ajudin a construir un futur aquí. El que em molesta més de tot això és quan els diaris o les ràdios parlen dels "terroristes de Catalunya" i encara més quan parlen "del grup salafista". Això em toca molt, perquè em porta molts mals records. A Algèria, l'any 91, un grup salafista va matar un germà meu.

Continua la campanya per la llibertat de tots els companys

La Plataforma Aturem la Guerra -de la qual LI és membre actiu- de les comarques gironines continua la campanya que va engegar ja fa més d'un any, que ha recollit milers de signatures i mocions de multitud d'ajuntaments -de moment- de les comarques gironines. Després de les darreres detencions la plataforma va convocar un seguit de concentracions immediates a Girona, Banyoles i Barcelona. Ara segueix amb una campanya d'enviament de pronunciaments d'organitzacions exigint la llibertat al Ministeri de l'Interior i a l'Audiència Nacional i també al Conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya perquè es dugui a terme la reunió -que va cancel·lar- amb la Plataforma. Cal

també seguir pressionant els partits de l'esquerra parlamentària perquè -com se'ls va demanar en un reunió al Parlament- estenguin la campanya de mocions als ajuntaments i la duguin al Parlament de Catalunya i al Congreso de los Diputados. La propera convocatòria de la Plataforma és pel proper divendres 16 de març amb un acte públic als locals sindicals de Girona (19:00) i una concentració tot seguit (21:00) davant la Subdelegació del Govern; des del dia mateix de la investidura cal exigir-li amb tota la força a Zapatero: Llibertat detinguts, arxiu de l'Operació Estany i no a les extradicions a Algèria! Ni amb ONU ni sense: fora ja les tropes de l'Iraq!

EE.UU. Notícies des de la reraguarda

No en el nostre nom!

Dèiem en la declaració del 12/03/04 referent als atemptats de Madrid (veure LI número 49) que el govern ja estava intentant criminalitzar els immigrants d'origen àrab en maniobres com l'anomenada "Operació Llac" i que no volíem caps de turc, ni més enfrontaments, ni repressió entre treballadors. Referent a aquest mateix procés de criminalització i cacera de bruixes és important mirar una mica el gresol dels EUA per analitzar la repressió que va imposar Bush contra les comunitats àrabs després dels atemptats de l'11-S.

Alguns dels pitjors abusos de l'era de Mc Carthy es repeteixen. Des de l'11-S i en nom de la guerra contra el terrorisme s'han llançat atacs brutals contra els drets humans i democràtics bàsics de musulmans, àrabs i immigrants sud-asiàtics dels EUA. Insistint que la seguretat nacional estava en perill, el govern ianqui va llançar un assalt a gran escala sobre aquestes comunitats.

Només durant les investigacions que van seguir els atacs de l'11S van detenir-se 1.200 persones d'aquestes comunitats. La informació pública va ser escassa però diferents informes apuntaven que els musulmans i àrabs detinguts van patir abusos físics o verbals mentre es trobaven en presons locals, en condicions cruels de confinament que incloïa l'aïllament perllongat. En un informe de novembre de 2002 (vegeu www.bluetriangle.org) s'assenyalava que havien carregat 104 persones amb diverses ofenses criminals, moltes d'elles menors d'edat. Van retenir 548 individus no identificats custodiats directament per Immigració. La postura de l'administració Bush troba reflex en tots els països imperialistes. És il·lustratiu veure que Gran Bretanya, aliat d'EUA en la "guerra contra el terrorisme", també està seguint aquesta mateixa repressió. Igual que als EUA, els atacs de l'11S

s'han utilitzat per introduir una nova legislació brutal que retalla els drets democràtics. A Blair, com a Bush, el clima de la histèria post 11-S va proporcionar-li una cobertura útil darrera la qual es feien tot tipus d'incursions en els drets democràtics dins de la Gran Bretanya. El govern Blair, sota una legislació "d'emergència", va consumir la detenció d'immigrants sense càrrecs, creant un sistema criminal de justícia a l'ombra sense les salvaguardes essencials del sistema formal. Des del seu "cortijo" Blair, amb actitud de cacic, va derogar l'article 5

de la Convenció Europea sobre drets humans i l'article 9 del Conveni Internacional sobre Drets Civils i Polítics per permetre la detenció administrativa indefinida. Als EUA la legislació aprovada permetia la detenció indefinida amb els arguments de seguretat nacional i permetia la "deportació". La "Llei contra el Terrorisme i el Crim i per la Seguretat" es va aprovar el desembre de 2001. La Secretaria d'Estat ianqui podia demanar la detenció, sense càrrecs i sense recurs a la revisió judicial i jutjar qualsevol sospitós amb risc de ser terrorista en base només a la "sospita raonable". L'impacte de la guerra contra el terrorisme sobre immigrants i refugiats polítics ha conduït a reomplir de combustible els focs del racisme. Les mesures repressives del govern dels EUA inclouen: 1) El "Departament de Justícia" -llegeixi's departament de la Porra- està duent a terme una nova política criminal selectiva per recopilar informació sobre musulmans sense

haver d'establir sobre ells cap connexió o base per a aquesta vigilància intrusa 2) S'ha procedit a crear un llistat de persones de països àrabs quan entren als EUA en un registre i informe secret del Servei d'Immigració i Naturalització dels EUA 3) S'està detenint i deportant musulmans i immigrants àrabs i asiàtics amb l'aplicació selectiva de la llei d'immigració 4) S'està impedit a musulmans tornar a EUA després de visitar l'exterior amb l'aplicació selectiva de les lleis d'immigració. 5) Juntament amb l'avís sobre noves competències per als tribunals militars, l'FBI va divulgar plans per entrevistar-se amb l'arbitrari nombre de 5.000 àrabs i homes musulmans d'edats entre 18 i 33 anys que han entrat als EUA en classe turista, com a estudiants i amb visats de treball des del gener de 2001. Cap d'ells no és sospitós dels atacs de l'11-S, els

seleccionen només a causa del seu país d'origen. L'FBI ha demanat que la policia local ajudi a assenyalar alguns d'aquests entrevistats 6) S'està reconeixent oficialment la negació arbitrària a l'accés al sistema legislatiu americà amb classificacions selectives com "combatents enemics", que afecten no només els imputats sinó tots els que se solidaritzen amb ells (advocats, familiars, col·lectius, organitzacions, partits,

etc) 7) Les autoritats judicials han entrat en contacte amb administradors universitaris per aconseguir expedients acadèmics d'estudiants àrabs.

Un exemple d'aquesta onada repressiva van ser les detencions d'iranians a Los Angeles el 2002. Els portaveus del servei d'Immigració i Naturalització van negar-se a dir quanta gent havia detingut l'agència, quins càrrecs se'ls imputaven i quants es trobaven encara detinguts. Però funcionaris que van parlar anònimament van dir que el nombre de detinguts podia ser de 500 a 700. El nombre de gent arrestada en aquesta regió de Califòrnia apareix com la més nombrosa de tot el país, potser a causa del volum de la població iraniana. Els registres van aplicar-se a homes a partir de 16 anys de l'Iran, l'Iraq, Líbia, el Sudan i Síria bàsicament. Molts dels arrestats havien sol·licitat targetes verdes i molts d'ells tenien ja entrevistes programades per regularitzar la seva situació als EUA. El gran nombre de detinguts va empènyer

molts membres de les comunitats àrabs de la zona a organitzar manifestacions que van reunir més de 3.000 persones. Des de novembre de 2002 13 països més van ser afegits a la llista de registres obligatoris: l'Afganistan, Algèria, Bahrain, Eritrea, el Líban, el Marroc, Corea del Nord, Oman, Qatar, Somàlia, Tunis, la Unió dels Emirats Àrabs i el Iemen. El grup es va ampliar a visitants masculins ciutadans de Jordània, Kuwait, Bangla Desh, Egipte i Indonèsia.

Davant d'aquesta onada repressiva diversos col·lectius i organitzacions s'han mobilitzat als EUA (per més informació de la xarxa de col·lectius mobilitzats podeu consultar www.blue-triangle.org). Els plans d'acció de la xarxa de mobilització i solidaritat contra la repressió de musulmans, àrabs i immigrants sud-asiàtics (integrada pel Comitè per les llibertats polítiques de Detroit, la Coalició de Houston contra la Guerra i la Repressió i per la Resistència, la Joventut de Resistència, el Partit Comunista Revolucionari, la Brigada Comunista Revolucionària de la Joventut, ¡Rebutja i Resisteix! Xarxa de la joventut i de l'estudiant... entre moltíssims altres grups) es concreten en diferents eixos d'agitació i propaganda: creació de comitès de difusió mediàtica; comissió de defensa de tots els criminalitzats i detinguts; concreció de jornades d'acció col·lectiva de tots els comitès a nivell nacional; contra-propaganda per contrastar les commemoracions oficials de l'11-S que segons ells seria utilitzat per continuar justificant la repressió en el nom de la "seguretat nacional"; mobilitzacions per un dia nacional de solidaritat amb els musulmans, àrabs i immigrants asiàtics; campanya i comitès específics per universitats i joventut... Veient el que ens ve a sobre...

No podem admetre caps de turc ni més enfrontaments ni entre treballadors! No permetrem que els immigrants paguin les responsabilitats del govern! Com es cridava a les manifestacions dels EUA: No en el nostre nom!

Noèlia. Barcelona

Després de l'11-M

L'Antiterrorisme

A mig matí del dijous 11 de març, els telèfons dels locals sindicals no paraven: la cadena de comandament de la política espanyola s'havia posat en marxa; Aznar, mitjançant el vice-president Arenas i les seves delegacions del govern, convocava els partits i sindicats a la manifestació antiterrorista i constitucional del dia següent.

Tots els sindicats van respondre com un sol home, sense consultar les bases, ben al contrari, se'ls va requerir silenci i submissió. L'autoproclamada independència sindical respecte els partits queia en exigir obediència a la consigna que aquests havien pactat: "unitat de les forces democràtiques" darrera del PP. Els fets posteriors són prou coneguts: la "fissura" que pretenien evitar des de Llamazares fins a Rajoy va convertir-se en una esquerra immensa; el silenci, en un clam.

L'antiterrorisme, cada cop més el discurs únic de la burgesia per negar les reivindicacions populars i atacar les llibertats, s'ha convertit en el recurs principal per encadenar "l'esquerra" a l'ordre constitucional i reforçar l'estat policial. Tots coincideixen en no "cedir" al terrorisme quan el que es tracta és de "desfer" el que no s'hauria d'haver fet mai: envair l'Iraq, impedir el dret d'autodeterminació -ja sigui a l'Iraq, Palestina o Euskadi-, omplir les presons de bascos, etc.

No els interessa "eradicar" el terrorisme sinó enquistar-lo. Busquen que el terrorisme sigui "la principal preocupació dels espanyols" perquè s'acceptin la precarietat, els tancaments de fàbriques, la criminalització de la immigració i dels moviments socials, etc. com a mals secundaris i necessaris; i perquè la població vegi en l'exèrcit i les forces policials, de creixent omnipresència, els "defensors del poble" i no pas el perill que és la possessió monopolista d'armes per part de les classes dirigents.

Ens sembla que és innecessari a aquestes alçades aclarir als lectors el nostre rebuig als mètodes terroristes, la nostra tasca diària per construir un partit revolucionari per fer possible l'accés de les masses al poder, n'és una refutació suficient. Tampoc no

serem nosaltres qui recomani als treballadors esperit de resignació i pacifisme sinó que els encoratgem a adreçar el seu odi i indignació contra els responsables últims d'aquesta matança i contra "l'esquerra" subordinada que ocupa les direccions de partits i sindicats. Els cridem a no deixar-se enganyar per la suposada "seguretat" repressiva i a no deixar-se arrossegar a enfrontaments entre pobles com busca el feixisme.

Zapatero ha declarat l'antiterrorisme com a prioritat del seu govern, alhora es disposa a enviar més tropes a l'estranger. El PP ha anunciat "lleialtat patriòtica" per seguir coaccionant la política espanyola amb aquesta qüestió. La constitució europea, que els "líders" pretenen aprovar properament i antidemocràtica amb el recolzament

entusiasta del PSOE, té com a pilar bàsic "la lluita contra el terrorisme" Ens espera una perllongada i dolorosa psicosis terrorista-antiterrorista per culpa de la incapacitat socialista de trencar amb la creuada d'en Bush (l'antiterrorisme global) a no ser que la mobilització de masses, que ja ha passat part de la factura pendent al PP, avanci en l'exigència de solucions i responsabilitats: PSOE: trenca ja amb el Pacte Antiterrorista del PP; retirada immediata de les tropes d'Iraq; judici a Aznar i embargament de comptes del PP per les despeses militars de l'Iraq; alliberament dels presos polítics; càstig als torturadors; dissolució de l'Audiència Nacional (el nou TOP) i depuració de la judicatura; derogació de la Llei de Partits i de la Llei Antiterrorista; dret d'autodeterminació...

Palet

Entrevista a la secció sindical de CGT de Fisipe

"No hem guanyat la guerra, però sí una batalla molt important"

El 6 d'abril vencia el termini perquè la Generalitat resolgués si era o no procedent l'ERO de tancament de FISIFE Barcelona presentat per la multinacional portuguesa. El mateix dia, al matí, s'iniciava una concentració exigint la denegació. Poca estona després es comunicava que s'havia resolt així. També es retirava l'ERO d'alguna de les subcontractes, com Megatex. L'alegria, després de 4 mesos de lluita, va esclatar tant al matí com a l'assemblea de la tarda. Era la primera denegació d'un ERO per part del govern tripartit, que fins ara s'havia trobat que es retiraven abans per acords entre patronal i comitès d'empresa (Samsung, Phillips....).

Havien quedat enrere només en l'últim mes la mobilització a Barcelona amb la Xarxa Contra els tancaments que va acabar-se convertint en una marxa encapçalada per Fisipe i amb una forta participació dels seus treballadors pel centre de Barcelona, talls d'autovia i carretera

a l'aeroport, piquets impeding la sortida de camions, acampada i torns davant de la fàbrica.... El 7 d'abril vam fer aquesta entrevista a M. Carmen Díaz, Manuel Ferrari i Luís Rivero, membres de la secció sindical de CGT i els dos primers, a més, membres del comitè d'empresa.

Sobre quina base la Generalitat denega l'ERO?

MF.- Dóna la raó a allò que els treballadors hem defensat des del principi i que es reflecteix en els contrainformes presentats: que l'empresa és viable.

LR.- També diu que els motius que

ha presenta la patronal són conjunturals (la paritat euro-dòlar, l'11 S...).

Per què s'ha produït la denegació?

MC.- Perquè nosaltres ens hem mantingut fermes i això ha fet que l'administració es mullés. Ens ha ajudat que els portuguesos no s'han mogut de la indemnització de 20 dies, perquè si no ja hi havia un sector del comitè disposat a arribar al pacte.

Sabem que ha costat molt arribar fins aquí, i que en això el vostre paper com CGT en el comitè ha estat molt dur: com ho heu aconseguit?

MC.- Sempre vam voler anar al màxim. Mai no vam estar disposats a cap indemnització a la baixa -així com abans tampoc no vam acceptar la rebaixada salarial ni els acomiadaments. En quatre mesos hem picat les portes de totes les administracions, partits polítics..., hem fet manifestacions, talls de carretera... i sobretot mentalitzar els companys que no estava perdut. Que havíem de lluitar per aconseguir el que és nostre.

MF.- Estàvem convençuts de la viabilitat de l'empresa. I des del principi que calia unificar-nos amb

forces externes a l'empresa perquè això no era un problema aïllat nostre, sinó que érem un element d'una situació de conjunt. Això ha fet que hàgim treballat perquè es prenguéssin la lluita a nivell de Prat i també del Baix Llobregat i fins i tot que es comenci a parlar de vaga general de la comarca. Ara hem d'impulsar la mobilització del 21 al Prat.

Com estan els treballadors?

LR.- Eufòrics. No hem guanyat la guerra però sí una batalla molt important. Tothom sap que ens queda un llarg camí per recórrer i molt per lluitar per aconseguir el que volem: que es mantinguin tots els llocs de treball en les mateixes condicions i que al final, si l'empresa no vol continuar, es pugui sortir en unes condicions dignes.

MF.- Com va dir en Roca -també de la CGT i secretari del comitè d'empresa- que no vingui cap voltor que estigui esperant trobar les nostres despulles a Fisipe, que si vénen sigui acceptant aquesta plantilla amb les condicions que tenim.

Com està la fàbrica a nivell de producció?

LR.- L'empresa està totalment parada des de fa dies. Ahir va ser un revulsiu, però els canvis només han estat en manipulació de producció ja feta com el Dolanit que a més no portem directament nosaltres, sinó Megatex. No entra matèria primera i sense ella les línies no poden funcionar, però tot i així tots seguim en els nostres llocs de treball, en el nostre torn... cosa que torna a ratificar que la culpa no la tenen els treballadors sinó els empresaris.

Fins aquí: quines conclusions trauríeu?

MC.- Després de l'experiència viscuda -encara que no estigui del tot resolta- els treballadors no només de Fisipe sinó de tot arreu tenim l'obligació de lluitar pels nostres drets i no permetre que ningú, de sindicats o no, ens faci perdre l'esperança en nosaltres mateixos i en la força de la classe treballadora. I estar units amb altres empreses i altres treballadors, perquè només així aconseguirem demostrar el valor que tenim en la lluita.

III Conveni de Telemàrqueting

Els treballadors han de tenir la paraula

La patronal del telemàrqueting es mostra inflexible. Després de 4 mesos ens trobem la mateixa resposta a totes les reunions de la Mesa de Negociació: augment salarial del 2,6% i més flexibilitat. Fins i tot arriben a plantejar que aquest any només s'apugui el salari i que l'any que ve negociem el conveni.

Al sector de telemàrqueting la precarietat arriba al 70%, ja que el II Conveni especifica que el contracte principal és el d'obra i servei i que el treball fix arribarà a un 30%. I no existeix la subrogació: quan les campanyes canvien d'empresa poden acomiadar legalment un 20% o un 35% de la plantilla. El salari és baix i la majoria dels contractes són a temps parcial. Per això les Plataformes per al III Conveni de tots els sindicats intenten avançar per reduir la precarietat i millorar les condicions de treball i la major part dels punts són irrenunciables.

Davant de la postura de la patronal hi ha poques solucions que passin exclusivament

per la mesa de negociació. Des de CCOO es comença a plantejar la mobilització, però perquè hagi una resposta dels treballadors i treballadores han de sentir que participen en la negociació. Per tant han de conèixer les plataformes, decidir quines mobilitzacions volen i, per descomptat, han de tenir la confiança que res no se signarà sense consulta.

La direcció del sindicat ho ha fet al revés, proposa recollir signatures abans de la propera mesa de negociació i vota un calendari de mobilitzacions sense prèvia consulta als treballadors i treballadores.

Quan es va presentar a l'assemblea de delegats i delegades, davant d'algunes opinions disconformes amb el mètode de la direcció la resposta va ser clara: això ha estat votat per la majoria de l'Executiva. A l'assemblea de delegats i delegades diversos delegats vam plantejar la necessitat de fer assemblees per decidir el tipus de mobilització perquè la decisió ha de partir dels treballadors i treballadores i perquè vam considerar que les vagues d'una hora per torn no faran canviar l'actitud de la patronal. També vam defensar que és important unificar la lluita i la solidaritat fent-ne partícips els comitès d'empresa i a través d'ells els treballadors i treballadores de les empreses clients.

**Volem un Conveni Digne!
Que no se signi res sense consulta!**

Els socialistes tornen

No es pot oblidar l'experiència de Felipe González

Felipe González va encapçalar el primer govern amb la Monarquia tot just acabada d'assentar. La legitimitat monàrquica mai no va donar-la el poble sinó van impedir-li decidir si volia una Monarquia o una República. És més, el poble desconfiava d'aquell monarca designat per Franco. La Monarquia es va assentar gràcies a l'aval inestimable dels dirigents del PSOE, del PCE, de CCOO i UGT en una farsa anomenada 23 F. El rei estava

mesos després, amb el suport de 10 milions de vots que volien veure el final d'una llarga dictadura i d'una transició controlada pels franquistes. Totes les il·lusions eren en el Govern, però aviat es van veure profundament traïdes. Va arribar la LOAPA, la contrareforma autonòmica; els plans ZEN, de repressió intensa al País Basc, que més tard es completarien amb les accions de grups com el GAL. Amb el PSOE al Govern i amb el desastre de les accions d'ETA i el sectarisme d'HB, va començar l'aïllament del poble basc.

L'OTAN que d'entrada era no, va resultar ser que sí, i González va gastar a fons el crèdit que tenia per convertir-lo en xantatge -qui gestionarà el no? va amenaçar. Va descobrir la bondat de l'Onlce Sam, va establir relacions amb Israel i ens va dur a la Guerra del Golf. Amb permís de l'amic ianqui va fer renèixer les ànsies imperials cap a Amèrica llatina i va llançar les multinacionals espanyoles (la majoria públiques) a la rapinya del continent.

Vam entrar al Mercat Comú, cosa que va permetre que gran part de la indústria passés a mans de multinacionals, mentre el Govern imposava una duríssima reconversió industrial que va deixar diversos milions de desocupats, una xacra que fins avui perdura. Va començar el procés de desregulació laboral i treball precari amb les Reformes laborals. L'empresari exemplar d'aquesta època socialista va ser Mario Conde.

El moviment obrer va resistir amb lluites duríssimes, però les direccions sindicals de CCOO i UGT estaven disposades a pactar-ho tot, potser amb l'excepció del Pla d'Ocupació Juvenil que va dur a la vaga general del 14 de desembre del 88. La capacitat de resistència de la classe obrera va començar a debilitar-se, va arribar la decepció -l'anomenat desencantament- va créixer la desorganització política i sindical. La nova generació jove va sorgir amb

contractes precaris enmig d'aquesta desconfiança cap a partits i sindicats.

Els serveis prestats pel PSOE a la Monarquia són impagables, perquè en aquell període cap govern de dretes no podia imposar-ho. Però res d'això no va impedir que des de les mateixes trames del règim es comencessin a airejar papers compromesos contra González - corrupció i GAL- quan el règim i la burgesia van creure que havia arribat el moment de tornar a agafar directament les regnes del govern i treure's el PSOE del damunt. Els milions de treballadors i joves que havien votat PSOE van anar cansant-se de mantenir un vot que es girava contra ells i a poc a poc va anar creixent l'abstenció fins a permetre-li a Aznar aconseguir el poder el 96.

Zapatero: un govern feble

El PSOE torna al Govern, però els trets que configuren el de Zapatero no tenen res a veure amb els dels de González.

1. El d'ara no compta ni amb el marge de confiança ni amb la il·lusió del 82. ZP ha arribat al poder amb l'antecedent de mobilitzacions de masses històriques que van enfrontar-se al PP i que condicionen els seus compromisos de govern. Tothom està a l'expectativa per comprovar si complirà les promeses. En la memòria recent hi ha l'experiència dels Governos PSOE.

2. González va governar amb la Globalització i el neoliberalisme en tot el seu apogeu, amb Reagan als EUA i Margareth Thatcher al Regne Unit duent el capitalisme mundial cap a una etapa de rapinya amb alts beneficis empresarials i especulatiu. ZP arriba amb la globalització en plena crisi, amb la primera potència mundial llançada en una nova conquesta del planeta però empantanegada a l'Iraq. Amb la

implicat en el cop del 23 F a través de la seva mà dreta i home de confiança, el General Armada, Cap militar de la Casa Real. A més Tejero va exigir el testimoni del rei. El partit del règim -la UCD- feia aigües i Suárez acabava de dimitir quan el rei va intervenir en la situació per imposar les condicions a un futur govern PSOE. Però els dirigents de l'esquerra, en lloc de desmarcar-se de la maniobra van convertir el rei en "salvador de la democràcia" i van aclamar-lo davant de les multituds.

González va arribar al poder 18

al poder

resistència iraquiana en augment, amb la caiguda del suport a Bush als EUA i amb les eleccions a pocs mesos, només faltava el compromís del PSOE de retirar les tropes al juny si no hi ha un control de l'ONU. La pressió sobre el futur govern espanyol

creix, però ZP sap que no té les mans lliures per pactar qualsevol acord amb els EUA i que si ho fa pot començar a cremar ràpidament unes expectatives que en elles mateixes ja són ben curtes.

3. Zapatero arriba a un règim que esgota un període d'estabilitat que va inaugurar precisament González. El taló d'Aquil·les de la Monarquia ara per ara és la qüestió nacional, i per aquí comença la crisi constitucional. Ja havíem explicat en articles anteriors com durant la campanya importants sectors del PSOE s'estimaven més el triomf del PP i que van sembrar-la d'enfrontaments amb dirigents del mateix partit, perquè per defensar la seva idea d'Espanya es fiaven més de la fermesa del PP que de les contradiccions del PSOE. Ara han de governar i això vol dir fer una política: però quina? La de Bono, Rodríguez Ybarra o Blanco, o la de Maragall? Certament la LOAPA va generar crisi al PSOE però González

havia disciplinat el gruix del seu aparell.

I és més, González tenia dos aliats notables: el PNB i especialment CIU que asseguraven l'estat de les autonomies, empresonant sistemàticament les ànsies de llibertat dels seus pobles en l'estira i arronsa del repartiment pressupostari i competencial. Avui recuperar el PNB després de l'ofensiva centralista i amb Atutxa processat és difícil i CIU ja no és el que era. Jordi Pujol era l'home del rei a Catalunya, el de "tranquil Jordi, tranquil" del 23 F. Durant més de 25 anys ha jugat un paper de contenció i estabilitat de les institucions molt important. Catalunya és per a la Monarquia una posició estratègica, pel percentatge de PIB que representa i també políticament. Però Pujol va anar massa lluny amb el suport a Aznar el 2000 i CIU ha iniciat la davallada. Certament apareix ERC que, com els anys 30, no demostra cap ànsia independentista i només fa que elogis del monarca, però no pot substituir el paper de CIU. Curiosament, per ZP el Govern Maragall és un element d'inestabilitat molt més que un de CIU.

4. Aquest marc general comporta enfrontaments interns al PSOE que amenacen amb la ruptura. Maragall pressiona per tenir grup propi. L'origen de les tensions dins del PSOE no són diferents de les de l'època González: les contradiccions que hi ha en els diversos sectors del partit entre el vot que reben que és essencialment obrer i popular i els compromisos de govern amb l'Estat, la patronal i l'imperialisme.

5. La falta de cohesió interna del PSOE dificulta i fins i tot impedeix buscar acords parlamentaris sòlids per permetre la governabilitat. Per això governarà una minoria només PSOE. Amb CIU descartat per Maragall, el PNB pel pla Ibarretxe, ERC perquè els Bono... no l'accepten, només quedaria IU, però no n'hi ha prou. Llamazares desitjava tant compartir taula amb el PSOE que a la recent VII Assemblea va adaptar el programa a les exigències d'un hipotètic govern amb el PSOE, cosa que ha suposat ni més ni menys que un daltabaix electoral, per allò de "pel mateix preu, compres l'original". Però IU no només no rectifica sinó que posa com exemple Iniciativa per Catalunya que ha millorat resultats, per impulsar un gir més a la dreta,

que es concreta amb el cartell de les europees. Quan, de fet, el vot d'IC té a veure amb el grau d'enfrontament que es va viure a Catalunya amb el Govern del PP per la qüestió nacional i això no funciona a la resta de llocs. IU va cap al daltabaix. Així Zapatero pot aconseguir fàcilment formar govern, però no li serà pas tan fàcil a l'hora de governar, perquè haurà de negociar una majoria a cada pas.

Perspectives

No tenim cap dubte que sobre Zapatero, com abans sobre González, els interessos que prevaldran seran els dels poders fàctics. El xoc entre el Govern i els sectors que el van votar arribarà ben aviat. La clau que en aquesta situació no es repeteixi el que va passar amb els governs de González i que no acabi en una nova desmoralització i desmobilització no és en els trets de debilitat del Govern Zapatero, perquè per si sols no resolen res. La clau és en: 1, que el moviment de masses no perdi la confiança en les seves pròpies forces, que han determinat la caiguda del govern del PP, encara que hagi estat a través de les eleccions. És a dir, la tasca és seguir amb les mobilitzacions per exigir les reivindicacions. 2, que en aquestes mobilitzacions es pugui començar a conformar en un període breu de temps una alternativa veritablement d'esquerres, que no separi els interessos dels treballadors i dels pobles, la lluita anticapitalista del dret d'autodeterminació. Que expressi la ruptura amb el règim monàrquic al qual estan pegats tant el PSOE com IU. Que es posi decididament al costat dels pobles que resisteixen a l'imperialisme. Que es negui a construir-se com un aparell electoral més, sinó que posi el centre en les lluites ...

Sense concretar aquesta alternativa política les lluites aniran esgotant les seves energies i tornarem a discutir sobre si el PSOE és un mal menor respecte al PP, o si és millor que hi hagi la dreta abans de donar suport a una esquerra que traeix, completant un cercle viciós del qual ara estem en condicions de sortir.

"Lluitem perquè les generacions futures no trobin un desert"

Els treballadors de Telefónica estan en lluita per posar fi a la precarietat al sector. Parla'ns de les característiques de l'empresa.

Telefónica era una empresa semipública. Això va fer possible estendre el servei a tots els racons del país. Si no hagués estat així no s'hauria arribat a molts pobles de muntanya ja que no és rentable perquè es necessita una gran infraestructura. Com que és un dret de tota la ciutadania i que l'empresa era pública, ho compensava amb les trucades que feien més beneficis. L'empresa va arribar a tenir 75.500 treballadors fixos, amb salaris i condicions de treball dignes i amb uns beneficis empresarials que, un any abans de la privatització, van superar el mig bilió de pessetes. El servei als ciutadans va arribar a un nivell similar al dels països més avançats d'Europa.

Quin és el nivell d'afiliació sindical?

Sempre ha estat molt alt, més del 50% de la plantilla. CCOO i UGT eren els sindicats majoritaris.

Quan i com es privatitza l'empresa?

Va ser el darrer any del govern González, quan era president en Velázquez i després en Vilallonga que van privatitzar del 24% que encara era públic un 12% seguint les orientacions europees. Actualment la telefonia alemanya, francesa, italiana, holandesa... són públiques. Es deia que sense monopoli tindríem més avantatges a preus més barats. Nosaltres vam informar els partits d'esquerra i els sindicats que amb la privatització es competiria només pels serveis més rentables i es contribuiria al desequilibri territorial. Encara que l'usuari pot canviar d'empresa, les reparacions i els professionals que les fan els té quasi exclusivament Telefónica.

També es deia que la gestió privada es més clara. El primer president, amic d'Aznar, va tenir els 3 pitjors anys de gestió de la història de

l'empresa: stock-options, la compra d'empreses que només van fer que pèrdues... L'actual president segueix la mateixa política: destruir llocs de treball fixos i precaritzar creant noves empreses amb l'objectiu d'endur-se, en el termini de 2 anys, els 2000 clients més importants. Això significa el 20% dels ingressos i, amb un 6% de la plantilla, descapitalitzar Telefónica, justificar un altre expedient de regulació d'ocupació (ERO) i deixar els treballadors dispersos i sense representació sindical.

Pel que fa al treball, de 75.500 llocs dignes en queden 32.000. Primer van pactar amb les persones de 52 a 55 anys una pensió, després els sindicats van pactar amb l'empresa un ERO de 10.800 treballadors. Ara estem immersos en un altre ERO de 15.000. Però en realitat, han substituït aquestes persones per altres en precari. Una cosa molt greu que han signat són els 2 anys d'atur, perquè s'estan utilitzant diners públics per destruir llocs de treball d'una empresa privada.

Com ha estat el procés de segregacions?

L'any 2002 l'empresa va començar 3 segregacions, nosaltres vam plantejar al sindicat que no les acceptàvem. Vam fer reunions amb els companys afectats. Vam convocar 2 vagues. L'empresa va suspendre el projecte previst pel juliol. El novembre vam convocar una vaga a Madrid i Barcelona, el resultat va ser la suspensió de les segregacions. El nostre sindicat, CCOO, que ens acusava de no seguir les directrius de l'Executiva Estatal va començar a sancionar companys el mes de desembre

Com sorgeix COBAS i quins resultats obté a les eleccions sindicals?

A començaments de 2003 vam fer una assemblea a Barcelona en la qual vam assegurar a la mesa la direcció de la Federació de Transports i Comunicacions de Catalunya. A petició de la majoria dels afiliats es

va acordar fer una candidatura alternativa, perquè que tant CCOO com UGT plantejaven acceptar les segregacions. Aquesta resolució es va discutir i votar a tots els centres de treball, en els quals es va acceptar per majoria. Vam legalitzar el sindicat COBAS (Comissions de Base) i vam plantejar als companys madrilenys d'AST d'anar junts a les eleccions. A Barcelona, abans de les eleccions, CCOO, UGT i l'empresa van acordar autoliquidar 40 delegats, reduint a 1 els 3 comitès. El març de 2003 ens presentàvem a 12 províncies a les eleccions sindicals i en totes vam treure representació. A Barcelona i Madrid la nostra candidatura va ser la més votada.

Quina és la situació actual i quines perspectives de lluita teniu?

Ara l'empresa planteja un altre operació de segregació indirecta i prestamisme laboral. Davant d'aquesta maniobra hem fet una manifestació, una acampada davant de Telefónica i anirem a la Junta General d'Accionistes el 30 d'abril i, potser convocarem una vaga demanant la dimissió de la direcció. Volem una direcció que intenti donar un millor servei a tots el ciutadans i a tots arreu, implicant el govern i fent que s'obrin oficines de reclamació i atenció a l'usuari.

També és molt important desenvolupar una xarxa de discussió i mobilització amb tots aquells treballadors d'empreses mitjanes, als quals actualment es fa xantatge si no redueixen el salari o no accepten la "flexibilitat", per fer un front comú davant de les empreses i els governs. Nosaltres coincidim amb els treballadors d'aquestes empreses en quelcom d'essencial: davant dels milers de llocs de treball destruïts, hem d'evitar que la precarització continuï. Hem de lluitar per evitar que les generacions futures trobin un desert i per evitar que els drets que vam aconseguir amb 50 anys de lluita, i a vegades de sang de molts treballadors, es malmetin.

ZP: recordes el No a la LOU?

Exigim la derogació, ja!

200.000 estudiants a Barcelona i manifestacions a totes les ciutats que tenen universitat, 500.000 persones a Madrid l'1 de desembre, vagues indefinides a Sevilla i Santiago de Compostela, claustres que van aprovar la insubmissió a la llei... La lluita contra

la LOU va significar la primera mobilització massiva contra el govern d'Aznar. Després de cinc anys de govern, els estudiants van aconseguir obrir el primer front de lluita concret; quasi sense pausa van seguir-lo el reguitzell impressionant de lluites (contra la Ley de Calidad, contra les cimeres de la

UE, la vaga general del 20 J, el Prestige i finalment contra la guerra i l'ocupació a l'Iraq) que han acabat per fer-lo fora. Al moviment estudiantil li cal encara analitzar com i per què la lluita contra la LOU no va acabar amb victòria, però de cap manera això fa ombra a quin ha estat el paper destacadíssim que les universitats, que els estudiants, han jugat en i totes i cadascuna d'aquestes mobilitzacions.

Amb el govern Zapatero per força ha d'obrir-se una nova etapa. No pas perquè haguem de tenir-hi cap esperança: no podem oblidar quin paper ha jugat el PSOE, amb l'ajuda d'IU i de les direccions de CCOO's i UGT, en les mobilitzacions -contra la LOU i les que van seguir-les- frenant-les i aïllant-les per intentar capitalitzar-les a les urnes. Ben al contrari: tantes vegades com en plena lluita vam haver de

sentir que només amb un canvi de govern la derogació de la LOU era possible, cal exigir-li ara al Zapatero que era darrera la pancarta de l'1 de desembre a Madrid i que demanava la dimissió de la ministra Pilar del Caudillo que compleixi tot allò que aleshores

per la derogació de la LOU ha de ser un primer pas, la primera exigència, però la lluita per la universitat pública no s'acaba aquí, perquè no volem una altra LRU, ni que es recuperi l'informe Bricall (no oblidem que la ministra d'educació del PSOE n'és una de les redactores) ni volem el model europeu d'universitat que s'està imposant.

Tan evident és que el PSOE no té cap interès en la retirada de les tropes de l'Iraq, ni en la retirada del PHN, ni en la derogació de la Ley de Calidad ni de la LOU, ni en tantes altres coses, com ho és que ha de ser ben conscient que ell no ha guanyat les eleccions, sinó

que ha estat el carrer qui les ha fet perdre al PP. I que les mateixes mobilitzacions que han fet caure el govern d'Aznar poden fer caure el seu. La lluita per la universitat pública continua, que ho tinguin molt clar. I que vagin acostumant-se a sentir una de les consignes de la mani del 20 de març a Barcelona: PSOE, recorda el 13M, les cassoles estan alerta!

Laia (Girona)

prometia: derogació de la LOU, ja!

Tampoc no cal discutir gaire que el model d'universitat del govern de Zapatero ni és el nostre ni és tan diferent del del PP i que no passa, en cap cas, per una universitat pública, laica i de qualitat, sinó tot el contrari. Van ser ells qui van obrir el camí de les privatitzacions i l'elitització de la universitat, de la precarietat laboral dels professors i del PAS, de la investigació militar. La lluita

MOMENTS

Troba'ns a la web:
<http://www.li-litci.com>

Transvassament... Ni parlar-ne!

Les darreres eleccions espanyoles han obert una esclatxa de llum pels que hem estat sempre en contra del Pla Hidrològic Nacional que el govern del PP ha volgut imposar-nos amb la seva particular manera d'entendre el diàleg. Sobren raons de tot tipus per estar-hi en contra però en aquest article em vull centrar en les repercussions ecològiques i mediambientals que tindria per al territori el PHN i en especial la seva punta de llança: el transvasament de l'Ebre.

Prenc com a base les recomanacions que fa la UE respecte les polítiques de gestió i planificació de recursos hídrics, en les quals deixa llibertat als països membres sempre que aquestes siguin "sostenibles ecològicament i econòmicament", dos punts que no es compleixen en el cas del PHN.

El Delta de l'Ebre: un ecosistema únic a Europa que cal conservar

Amb 320 km², el de l'Ebre és un dels deltes més grans de la Mediterrània. Les seves riqueses naturals en fan la principal zona humida de Catalunya i una de les més importants d'Europa. La formació del delta, com a resultat de la progressiva sedimentació a la desembocadura dels llims arrossegats pel riu, és d'edat recent (pensem que el nivell d'aigua

del mediterrani es va establir fa tres mil·lenis). Perquè un delta es pugui formar i mantenir, el ritme d'entrada de materials sòlids ha de ser prou gran per contrarestar els efectes de sostracció del mar. Per això és tan important saber quin és el cabal ecològic necessari per conservar un ecosistema com aquest. Per la majoria de tècnics i hidrogeòlegs que s'han consultat, aquest cabal mínim no està garantit i el transvasament impediria el desenvolupament sostenible de l'espai i representaria una acceleració i un increment de les amenaces de degradació que va patint el delta des dels anys 70.

Vegem-ho. En circumstàncies normals, l'Ebre abocava a la Mediterrània 18.000 hm³ d'aigua l'any. Les constants modificacions de la llera (canalitzacions, embassaments, etc.) han fet que des de les últimes dècades només hi aporti 9.000 hm³, i alguns anys -com el 1989- aquesta quantitat s'ha vist reduïda a la meitat. Sobra aigua? Tot sembla indicar que no. I el que encara sobra menys són els sediments. A començaments del segle passat l'Ebre a p o r t a v a anualment 30 milions de tones de

sediment al delta. Ara només n'aporta 0,10. Les preses -com la de Mequinensa- que quan és plena afecta un tram lineal de 110 km de longitud, actuen com a filtres, de manera que impedeixen l'arribada de sediments al delta i, com hem dit, els sediments en són la base. Per això hi ha el risc que el mar guanyi la partida... i el delta acabi desapareixent -i si no, mireu els efectes que va deixar el darrer temporal de llevant a la zona.

Un altre problema, i molt important, derivat d'un cabal ecològic insuficient és l'augment de la intrusió d'aigües marines, cosa que trenca l'equilibri aigua dolça/marina i que pot provocar la degradació dels sòls agrícoles impossibilitant així certs cultius i posant en perill la supervivència de certes espècies. I tot per portar aigua als hivernacles de Múrcia i Almeria en els quals es fabriquen els excedents agrícoles comunitaris que després subvencionem o perquè quatre especuladors immobiliaris es facin rics construint apartaments a la Costa de l'Azahar. Pel que fa a la sostenibilitat econòmica us remeto a l'article de l'Anna Morelló al número 27 de Lluita Internacionalista.

Carles Couso

El Sheik màrtir

Qui era el sheik Ahmad Yassin, perquè el va fer assassinar Sharon i quines poden ser les conseqüències de la seva mort? Les respostes a aquestes preguntes no són senzilles, però és clar que l'atemptat –una mostra més de la política de terrorisme d'Estat israeliana- tindrà implicacions a llarg termini.

Yassin, de 65 anys, era el dirigent espiritual de Hamàs (en àrab, "valentia"), una organització establerta al principi de la Primera Intifada, el 1987, construïda entorn una àmplia xarxa d'institucions socials i de beneficència. Irònicament, a l'inici, el moviment va ser promogut i finançat per Israel, en un intent de minar la força de les organitzacions laiques de la resistència palestina. Després, l'entrada de joves militants i el procés de la intifada el van convertir en un dels més potents enemics del sionisme.

Poc abans de ser assassinat, Yassin va anunciar la voluntat de l'organització d'entrar en "una nova fase de calma" i aturar les accions de la seva branca militar, les Brigades d'Izzedin Al Qassam. Va condicionar la decisió a la retirada israeliana de Gaza, anunciada per Sharon de manera unilateral. Tanmateix, Sharon va ignorar la declaració i va dirigir personalment l'assassinat.

Als carrers de Palestina la popularitat de Hamàs augmenta dia a dia. Els seus dirigents no han renunciat a les reivindicacions històriques del poble palestí –com ha fet Arafat reconeixent la legitimitat de l'estat d'Israel-, no estan implicats en la corrupció del govern i es mostren preparats per

la lluita. Yassin havia passat més de deu anys a la presó, on tot i estar tetraplègic, va perdre l'oïda a causa dels maltractaments. Va condemnar els acords d'Oslo, que negaven els drets fonamentals dels palestins i va denunciar el paper repressiu de l'Autoritat Palestina. Quan va demostrar que no estava disposat a cedir, tant Israel com Arafat van decidir que calia desarticular Hamàs. Les presons van omplir-se dels seus dirigents i Israel –aleshores amb Netanyahu al govern- va començar a assassinar els líders, destruir les

vivendes i reprimir la població de Gaza.

Però com més forta ha estat la repressió, més s'han convençut els palestins que no hi ha cap possibilitat de viure en pau amb Israel.

L'assassinat de Yassin intensificarà la resistència i farà augmentar el pes dels sectors més fonamentalistes de Hamàs. Totes les organitzacions palestines han condemnat l'atac com una provocació que demostra la negativa de Sharon a arribar a qualsevol sortida negociada.

Sharon ha anunciat que liquidarà tots els dirigents de Hamàs. És l'objectiu real que s'amaga darrere el pla d'evacuació de la franja de

Gaza. Parla de retirada militar i de desmantellament dels assentaments, en una zona que s'ha convertit en un gran problema. Israel es troba en una greu crisi econòmica i no pot aturar la fugida de la població (més de 700.000 jueus han abandonat el país des de l'esclat de la Segona Intifada). Marxar de Gaza serviria per reduir el cost de l'ocupació i recuperar la legitimitat internacional perduda amb la construcció del mur de la vergonya. El preu, baix: uns quants centenars de colons s'hi oposarien, però la gran presó

que és avui la Franja seguiria totalment controlada des de la frontera i aïllada de la resta de territori palestí. Bush seguirà recolzant Sharon incondicionalment (ja l'ha definit en altres ocasions com un "home de pau"), sobretot si pot presentar aquesta retirada com un triomf. I el falcó el Likud ja ho ha anunciat: abans de marxar liquidarà tota forma de resistència.

Tot plegat, una jugada "neta"... si no fos perquè a l'Iraq les coses s'estan complicant per a l'imperialisme.

Amb el míssil llançat des d'un helicòpter de fabricació nord-americana a la sortida de la mesquita de Gaza contra el sheik, Israel ha assassinat un símbol de la resistència palestina molt significatiu per al món àrab. La reacció ha estat impressionant arreu, sobretot a l'Iraq, on es van produir grans manifestacions i ja s'ha format la Brigada del Sheik Màrtir Yassin. Amb la seva política Sharon i Bush saben que només augmenten l'odi... òbviament no els importa convertir-nos a tots en objectiu.

"La barbàrie a Perú fa inevitable l'enfrontament amb el govern"

Laura Sánchez, una companya de la direcció del Partido Socialista de los Trabajadores, la secció de la LIT-CI al Perú, ha vingut a visitar-nos. En aquesta entrevista ens explica la situació actual al país i al conjunt de l'Amèrica Llatina.

Què passa avui al Perú?

Per poder entendre què passa al Perú, cal dir que la caiguda de la dictadura de Fujimori va ser una revolució democràtica. No és el famós vídeo que utilitzen els proimperialistes per amagar la rebel·lió profunda que va produir-se.

Toledo va apuntar-se a muntar el cavall de la rebel·lió, va arrencar-nos-la i, com que no hi havia una direcció revolucionària que permetés avançar més, va derivar-ho tot cap a les eleccions després d'un govern de transició curt. Com que l'arribada de Toledo no es va fer de manera tranquil·la, el seu govern proimperialista ha estat un govern feble des del començament. Va prometre de tot i no va complir res i -com era d'esperar- els treballadors, els joves, els camperols i el poble en conjunt va començar a exigir-li que complís. L'única cosa que va complir va ser augmentar el percentatge del pressupost dedicat a pagar el deute extern (Fujimori en pagava el 15% i Toledo el 28%).

Llavors, els diferents sectors -sobretot treballadors estatals, joventut i els pobles de províncies- vam continuar la baralla, vam aprofundir-la i vam arrencar-li en part certes promeses. El fet contundent - quan va acabar-se la poca il·lusió que hi havia en Toledo- va ser l'Arequipazo. La gent va prendre la ciutat, va bloquejar les carreteres, va enfrontar-se i derrotar l'estat d'emergència, va sumar-se a la resta de pobles del sud del país i li va imposar la primera derrota política al seu govern tot just constituït; només tenia 8 mesos. A partir d'aquí no ha parat, amb alts i baixos, posant cada dia a l'ordre del problema del poder, de qui ha de

governar el Perú. Ha canviat 5 gabinets i està prop de complir 3 anys de govern. Traieu-ne conclusions.

Com responen el moviment de masses i els treballadors a aquesta situació?

La resposta és molt desigual. Els sectors més avançats són fonamentalment els treballadors estatals i els fronts regionals de defensa de les províncies empobrides. Després vénen els estudiants i darrera -bastant endarrera- el moviment obrer, que és el que més triga a recuperar-se. La gent lluita durament i aconsegueix coses, poques, però n'aconsegueix.

S'han derrotat gabinets. Per exemple, la vaga d'ensenyament de l'any passat que va durar 35 dies i va arrencar un augment salarial -mínim- i va reconquistar punts que s'havien perdut de la Llei Magisterial. Aquest any ha arrencat amb una altra vaga i el govern s'ha afanyat a planificar el pagament de l'augment d'aquest any. Una altra d'important va ser la vaga universitària de novembre del 2002. Va ser total i va aconseguir frenar el projecte de Llei Universitària -semblant a la vostra LOU- i un augment salarial per als docents i treballadors. Però el que et donen amb una mà t'ho prenen amb l'altra en pocs mesos. Així que les lluites són permanents.

Quin paper hi juguen les direccions majoritàries?

Bé, és parlar d'un tema que provoca baralles entre la gent. Mira, els buròcrates dels sindicats majoritaris (com la CGTP, el SUTEP, la Construcció Civil) estan totalment al costat del govern, amb un discurs d'esquerres i una política de dreta. Són dirigents del PC i del partit maoista Patria Roja. El govern s'assenta en l'Acord Nacional - amb els partits polítics tradicionals de la burgesia- i en els acords amb les direccions burocràtiques través de les comissions d'aquest pacte: Consell Nacional del Treball, Consell Nacional d'Educació, Consell Nacional de la Joventut, etc. A través seu li han donat

una treva al govern. Totes les vagues i mobilitzacions han sortit directament de les bases, els les han imposat, i la burocràcia, per no perdre el pas, ha hagut d'afegir-s'hi per sotmetre-les i que no es desbordin. Per això, quan va acabar-se la vaga del magisteri de l'any passat, els mestres vam dir: traïció! Perquè els punts que vam guanyar van ser un cop al govern però han estat en la mesura de la burocràcia per poder continuar controlant el gremi.

És interessant explicar que a l'Amèrica Llatina en conjunt hi ha un procés de moviments

antiburocràtics, més forts en unes bandes i més febles en altres. Al Perú, en el magisteri i en la joventut universitària és on més s'evidencia. Hi ha corrents desorganitzats amb un sentiment de còlera molt fort contra aquests buròcrates i que en la mesura de les seves possibilitats estan intentant organitzar-se. Per exemple, al magisteri de Lima, que són 20 sectors, només en queden 8 en mans de la burocràcia de Patria Roja. La resta o són buròcrates menors que han fet acords de fronts sindicals o són sectors independents nous poc experimentats. Per tant hi ha un procés de trencament amb la burocràcia, que encara no acaba d'organitzar-se, però que en tot cas és irreversible.

LI: I el cas de l'SL i l'MRTA?

LS: Bé, ells també han entrat en l'acord

nacional. Després d'empresonar i detenció de Guzmán, es van signar els pactes de pau i reinserció. Molta gent de l'SL va

adequar-se als "temps" i alguns són funcionaris, en el marc de la corrupció total del règim "democràtic". En els sindicats gairebé han desaparegut i a la serra són un grup molt minoritari. Això es deu al fet que estan dividits en 3 sectors: el més gran amb l'acord nacional, uns altres de rang menor que viuen per treballar i hi ha una petita minoria que insisteix en la guerra popular, sense un major efecte en la situació política. L'MRTA està desaparegut totalment, ara com ara.

Com veu la perspectiva el PST?

Creiem que va cap a més la crisi política i econòmica. En aquest marc les lluites sindicals, regionals i de la joventut tendeixen a créixer, amb desigualtats. La situació de barbàrie és tan gran que és inevitable que es vagi cap a enfrontaments majors amb el règim democràtic. La gent ja no creu en les institucions de l'Estat (parlament, poder judicial, govern, etc.). La popularitat de Toledo és de 9 punts i s'assenta en la patronal nacional proimperialista i en l'imperialisme mateix, especialment Bush. Així, el problema del poder és una mica el que es palpa cada vegada que les lluites puguen de to i la gran desgràcia és la falta d'una direcció revolucionària amb influència en la classe. Nosaltres encara som petits per a la grandesa de la situació objectiva que es planteja al país, però som un referent en diversos sectors sindicals i juvenils i hem apostat pel creixement de la direcció revolucionària, perquè la classe i el poble peruà no tenen cap sortida enmig del caos i la barbàrie del sistema capitalista. Per això la nostra consigna és Abajo Toledo y el FMI, *personificat en Kucsinski -ministre d'economia, ciutadà yanqui i home fort de l'imperialisme nord-americà al país. Si no caigués Toledo, intentaràn reabsorbir la situació en les eleccions del 2005, la campanya de les quals comença l'any que ve. Tant si puja l'APRA com si ho fa qualsevol altra variant, la situació serà la mateixa: voldran tancar les situacions revolucionàries sense "repressió", però els és molt difícil perquè la ruptura—encara inconscient—de les masses és molt profunda, amb un règim que dóna democràcia als rics i fam i misèria als pobres.*

El nostre VI Congrés Nacional (21 i 22 de

La joventut peruana

Des del punt de vista institucional (acadèmic, autoritats) l'estudiantat té una presència d'un terç en els òrgans de suposat govern. Per tant, són una absoluta minoria. A nivell de la universitat hi ha l'Assemblea Universitària -que escull el rector/a- i el Consell Universitari. I el mateix a nivell de facultats, amb caràcter autònom.

Per exemple, el rectorat pot emetre una resolució de cobrar 100 soles (29 dòlars) per matrícula, però el deganat d'una facultat pot resoldre que només sigui el 50% o un altre preu.

Una altra cosa és l'organització sindical dels estudiants. Cada facultat té el seu sindicat, que es diu Centre Federat (CF). Són organismes autònoms de les autoritats i hi actuen activistes i dirigents independents o de partits o agrupacions polítiques. Només duren 1 o 2 anys com a màxim, segons els acords de l'assemblea general. Aquesta assemblea és el màxim organisme de decisió. Ho decideix tot, la direcció del CF executa. L'assemblea elegix el Comitè electoral, decideix una parada o vaga o una acció de lluita, revisa els estatuts i els modifica i tot es fa per majoria simple.

En la dictadura, es va reprimir molt els universitaris. Van intervenir diverses universitats públiques, van expulsar gent, van empresonar-ne i en van matar, per exemple a La Cantuta (universitat formadora de mestres) o a Huamanga (Ayacucho), on era professor Abimael Guzmán de l'SL. No obstant això, quan l'any 1997 la dictadura va cessar els membres del Tribunal Constitucional (tots professors universitaris de prestigi), els universitaris van sortir a lluitar i van plantejar bones batalles i van ser el puntal de la lluita per la caiguda de la dictadura amb la creació del moviment Joves contra la dictadura. Això va desaparèixer quan va caure Fujimori. I les direccions burocràtiques (PC i PR) van pretendre, per la cúpula, autonomenar-se dirigents de la Federació d'Estudiants del Perú (FEP). La FEP, que actualment és un feu burocràtic, sense representació ni legitimitat, hauria d'aglutinar els representants -elegits en assemblees d'universitats- de les universitats, però encara no s'ha reorganitzat aquest organisme, així com diverses federacions de CF d'universitats.

Això ha generat un moviment antiburocràtic, que en la vaga universitària de novembre del 2002 creà un altre organisme, el FRENAE (Front Nacional Estudiantil), amb l'objectiu d'anar gestant una nova direcció, classista i combativa. Aquest procés del FRENAE encara no ha conclòs com a procés de lluita per una direcció no burocràtica i combativa. Aquest front, així mateix, va ser el que el 29 de novembre del 2002 va prendre la Plaza del Congreso i va aconseguir doblegar-lo. Després es van muntar les "dirigencias" fantasmes de la FEP i el moviment va quedar en suspens. Aquest moviment antiburocràtic segueix fent camí, universitat per universitat, amb desigualtats, però és un fet de la realitat en el qual els socialistes revolucionaris intervenim per anar forjant aquesta direcció revolucionària que els estudiants peruans necessiten.

La Joventut Socialista del Partit Socialista dels Treballadors (LITCI) va avançant en aquest procés, al costat d'altres agrupacions amb les quals tenim punts comuns fonamentals, organitzant i construint la direcció revolucionària que els treballadors del demà, estudiants avui, necessiten per tenir un futur. No el del capitalisme inhumà, sinó el del socialisme revolucionari. LS (PST)

febrer) ha estat molt clar en resoldre que davant del "govern proimperialista d'Alejandro Toledo -un govern burgès clàssic-, l'aprofundiment de l'ofensiva recolonitzadora de l'imperialisme i l'impuls de la mobilització que crea, en part, pel gir a la dreta i la descomposició política de les velles direccions del moviment obrer i popular, han originat un procés de reorganització i de naixement de noves

les direccions van quedar-se en la demanda de «canvi de la política econòmica». Encara avui la defensen i per aquesta via el que fan és protegir-li les espalles al govern, a Toledo, al pla i al règim mateix. Però la mobilització va donar-li la raó a la nostra política perquè va situar al centre el qüestionament a Toledo, tant, que els van deixar pràcticament sense base".

I finalment que "el dilema d'aquesta etapa es resumeix en la consigna-programa: Revolució o Colònia. És a dir, si no hi ha una revolució el país serà colonitzat sense remei. L'única sortida per derrotar-ho és amb la revolució socialista triomfant. Aquesta revolució només la pot dur a terme la classe treballadora amb una direcció revolucionària, que lideri el poble i la nació oprimida. Per l'enemic al qual s'enfronta només la classe obrera pot dur a terme una revolució socialista. Contra la recolonització en marxa el camí que queda és fer la revolució socialista, al Perú i a l'Amèrica Llatina.

Per això... "el centre del nostre programa i les nostres tasques són la lluita pel govern dels treballadors. Plantegem de manera permanent - encara que sigui en la propaganda i amb caràcter educatiu- el problema del poder, exercit democràticament per la classe obrera. Cal mostrar als lluitadors que l'únic camí realista que tenim contra el pla de recolonització és la conquesta d'un govern dels treballadors: un món millor és possible, sí, però sota el

socialisme. Que no hi ha sortida per les reivindicacions de les masses -ni per a les més petites- que no sigui la perspectiva revolucionària vàlida per la qual cal preparar-nos i preparar les masses treballadores". I que "per avançar en aquesta perspectiva revolucionària hem d'avançar en la realització de tres tasques fonamentals. Primer: construir i forjar els òrgans de doble poder de les masses, aconseguir que la classe treballadora es posi al capdavant del procés revolucionari i construir la direcció revolucionària. El problema del poder no es resoldrà espontàniament ni ningú no substituirà el rol que ha de complir el moviment de masses. El problema del poder només serà resolt per les masses auto-organitzades en assemblees populars, fronts de defensa, comitès de vaga o piquets d'autodefensa. Segon, perquè la revolució compleixi la seva comesa - és a dir: vagi fins el final- cal que la classe obrera sigui qui lideri aquest procés perquè ella és l'única capaç d'executar conseqüentment un programa de revolució socialista, estructurar un règim de democràcia obrera i donar-li un contingut internacionalista a la revolució. Tercer, i el més important, és la direcció revolucionària. Poden forjar-se òrgans de poder i fins i tot la classe obrera pot dirigir el procés revolucionari, però sense direcció revolucionària serà gairebé impossible que el procés culmini en la revolució socialista".

direccions".

Que el que hi ha al centre del problema de la lluita de classes és el poder per a la classe treballadora i que "per ajudar al desenvolupament de la mobilització i al plantejament de la qüestió del poder, el nostre partit ha sostingut i sosté que el problema dels problemes era i és Toledo perquè és qui encarna la continuïtat del pla de l'imperialisme. Per això agitem la consigna de Fora Toledo i l'FM!! Totes

Campanya contra la Constitució Europea

Sobre el consens

Des de fa un temps l'assemblearisme com a mètode de democràcia obrera i de lluita s'ha transmutat, en cercles que no són precisament obrers, en "consens". S'argüeix al seu favor que tothom se sent més implicat amb les decisions preses així. Aquest terme, importat de les tècniques burgeses de mediació de conflictes, al ser aplicat a les assemblees tant serveix per rebutjar propostes que xoquin amb els conductors de la reunió, com per rebaixar políticament a un mínim comú denominador les conclusions d'aquestes, triomfant el sector més endarrerit, que no sempre és el majoritari.

El consens, que nosaltres seguim denominant acord, és necessari a l'hora d'iniciar un projecte comú: si no hi ha acord és lògic que no s'iniciï aquest. Però un cop compromesos en un objectiu i unes bases polítiques comunes i si s'acorda un funcionament assembleari, el sistema quotidià consegüent per prendre decisions i per portar-les a la pràctica, és el de la voluntat de la majoria,

naturalment després d'una exposició dels arguments en total llibertat. Aquesta majoria o minoria, per poder-la constatar i no interpretar subjectivament, s'expressa per la votació a mà alçada.

Evitar les votacions no resol les diferències polítiques, sinó que les encobreix, normalment de la manera menys democràtica. Al contrari del debat de fons, les qüestions tècniques són freqüentment discutides interminablement generant unes decisions "consensuades" molts cops per esgotament. Amb aquest mètode sovint resten indefinits els responsables (els que vulguin) de portar a terme les decisions i més ambiguos els criteris polítics que s'empraran (al final els criteris propis desconeguts). Creiem que, la suposada superació del partidisme a les reunions, és en realitat un retrocés polític i democràtic.

Jaume Quinto Barcelona

L'èxit dels musulmans liberals

Les eleccions municipals del 28 de març a Turquia han confirmat la consolidació del govern de l'AKP (Partit de la Justícia i el Desenvolupament), etiquetat com a "islamista moderat" per la premsa occidental. En vots han crescut 7,6 punts des de les últimes generals del 2002 i han arribat al 41,9%. La clara superioritat de l'AKP revela que la millora de l'economia (el govern ha aconseguit fer baixar la taxa d'inflació des del 77% a l'11% en un any i mig), els canvis aparentment democràtics en la Constitució i les lleis repressives, el discurs populista i alhora europeista del govern i el seu pacifisme cínic davant de la invasió imperialista de l'Iraq han tingut efectes a favor seu en la consciència del poble. També la crisi d'altres partits burgesos de la dreta i la falta d'una resposta creïble per part de l'esquerra han contribuït al triomf del govern actual.

En canvi, el partit socialdemòcrata CHP (Partit Popular Republicà), l'única oposició parlamentària i virtualment el "portaveu cívic" de les forces armades, s'ha estancat en el 18,2%. De fet perd vots a favor tant de l'AKP com del partit feixista MHP (Partit del Moviment Nacionalista).

El més destacat ha estat la substancial reculada que ha patit el partit kurd, DEHAP (Partit Democràtic del Poble). No només ha baixat en vots, del 6,2% de les generals de 2002 fins el 4%, sinó que també ha perdut els ajuntaments de les ciutats kurdes més importants com Agri, Bingol, Van i Siirt, tradicionalment els feus del moviment independista kurd. De fet DEHAP no ha participat en les eleccions sota de les seves sigles, sinó que ha format coalició electoral amb els socialdemòcrates de l'SHP (Partit Socialdemòcrata Populista) i alguns partits esquerrans del moviment antiglobalització i ex-stalinistes. No obstant això, el fet que l'SHP va col·laborar amb els governs anteriors en la repressió militar del moviment kurd va tenir un efecte negatiu en les terres kurdes. També el discurs de DEHAP que voldria ser un "partit de Turquia" en lloc del del poble kurd,

el rebuig al programa independista i socialista substituint-lo per un projecte de "república democràtica" i la il·lusió dipositada en la constitució d'un estat kurd al nord de l'Iraq sota l'ocupació nord-americana van passar-li factura.

Un triomf pírric

Malgrat l'èxit electoral clar dels musulmans liberals, el govern ho té molt difícil davant dels problemes polítics i econòmics. El govern ha estat un bon col·laborador de l'imperialisme nord-americà en l'ocupació de l'Iraq, intentant evitar la pressió popular antiimperialista amb pacifisme cínic i fatalisme religiós. Tanmateix, la creixent resistència armada i popular a l'Iraq inevitablement enfortirà la consciència antiimperialista a Turquia i pressionarà el govern perquè trenqui amb els EUA i Israel.

D'altra banda si ha aconseguit abaixar la taxa d'inflació ha estat en detriment dels salaris dels treballadors i de l'ocupació. De tal manera que el govern, que va aplicar els plans "d'estabilitat" de l'FMI, va fer baixar substancialment el poder adquisitiu dels sectors populars, estenent així la pobresa. També les privatitzacions, els canvis en les lleis laborals per flexibilitzar el mercat laboral, els tancaments de les empreses "no rendibles" fan créixer un atur que ja arriba al 20% de la població activa.

Per una alternativa revolucionària

El partit trotskista revolucionari turc, Front Obrer, va participar en les eleccions amb tres eixos polítics per a la mobilització: 1) Castigar el govern liberal burgès per la seva col·laboració amb l'imperialisme en l'ocupació de l'Iraq (Fora l'imperialisme de l'Orient Mitjà, Per la resistència iraquiana i la Intifada); 2) Derrotar el govern que s'ha adaptat als plans de l'FMI (Sortiu de l'FMI, No al pagament del deute extern, No a les privatitzacions i renacionalització de les empreses

İşten çıkarmalar yasaklanmalı!

Ücretlerde düşüş olmaksızın iş saatleri kısaltılarak, tüm işler çalışan nüfus arasında paylaşılmalı!

Haftalık 35 saatlik çalışma süresi.

oy

BİRLEŞİK DEMİKRATİK SOSYALİST KAMPANYA

privatitzades, Retirada de les reformes de les lleis laborals); 3) Per les llibertats democràtiques (Derogació de la Constitució dictatorial del 1982 i l'abolició del Consell de Seguretat Nacional, Autodeterminació per al poble kurd, Per una Europa dels treballadors).

Amb aquestes consignes el Front Obrer va demanar el vot per als candidats kurds de DEHAP sobretot en les zones kurdes del país. També es va presentar a Istanbul sota les seves sigles i consignes, en col·laboració amb altres corrents revolucionaris. Durant tota la campanya ha aconseguit fer arribar la seva veu als districtes industrials, relacionar-se amb l'avantguarda obrera i establir contactes més importants per a la construcció del partit. Així que la consolidació i el creixement del Front Obrer formen part de la necessària construcció d'un partit revolucionari i internacionalista per derrotar tant l'imperialisme a l'Orient Mitjà com el règim neocolonial a Turquia.

*Oktay Çelik. İsci Cephesi
(Front Obrer)*

Útima hora d'Iraq

Fora les tropes, ara!

En un context de guerra generalitzada, EEUU i els restants països amb forces d'ocupació a l'Iraq enfronten en aquests moments una situació insostenible al país.(...) D'una banda, la resistència armada s'ha sostingut imbatible (...)

Per altra banda, la repressió massiva portada a terme per les forces d'ocupació (desenes de milers de detinguts i el recurs a les tàctiques israelianes d'enderrocament de cases, detencions de familiars de sospitosos, assassinats selectius, arrencada d'arbres, etc.) no estan donant cap resultat.(...) Per exemple, els quaters de la brigada Plus ultra ja eren regularment bombardejats amb projectils de morter abans dels successos del diumenge a Kurfa-Nayaf, mentre que la xarxa d'oleoductes del sud del país —l'única operativa des de l'inici de l'ocupació— ha sofert com a mínim tres accions de sabotatge el març, amenaçant tancar definitivament l'exportació de cru iraqià, de la qual es beneficien exclusivament els ocupants i les seves empreses.

En aquests moments, un mínim de 1.300 efectius nord-americans combaten obertament a la província d'El-Ambar, després d'haver imposat un setge militar a les ciutats de Ramadí i Falluja, a l'oest de la capital (l'autovia

que uneix Bagdad amb Aman ha estat tancada pels ocupants).(…) A Bagdad, les forces d'ocupació han recorregut de nou, a un any de l'inici de la invasió, al bombardeig aeri i amb carros de combat de barriades populoses que, com la de Shula, van patir aleshores nombrosos atacs. (...)

La directora de l'Observatori de l'Ocupació a Bagdad, Iman Khamas, ve fer el dia 6 una crida davant la brutalitat de l'actuació militar dels ocupants, molt particularment en Falluja, tancada a la presència dels mitjans de comunicació.

Al mateix temps, en aquestes setmanes s'han multiplicat les protestes socials per l'atur, que segons dades fiables pot afectar fins el 60% o el 70% de la població activa; els projectes de privatització total de més de 190 empreses estatals han hagut de ser congelats davant la previsió d'un esclat social incontrolable (...)

Per la seva banda, el Pentàgon avalua aquests dies augmentar la seva presència militar a l'Iraq, ara de 105.000 soldats. En aquest context, es posa més de manifest que la intenció nord-

americana d'implicar instàncies multilaterals en l'ocupació de l'Iraq (en primer lloc a Nacions Unides, (...)) no és més que un recurs cínic i interessat davant el que és la fallida del seu projecte inicial (...). A més, el mite —un més— que les tropes espanyoles estan a l'Iraq en missió humanitària s'esfondra a mesura que passen les hores (...). El poble iraqià s'expressa a l'Iraq resistint a l'ocupació, no a Madrid amb atemptats (...)

Fi a l'ocupació, retirada immediata de les tropes espanyoles.

Solidaritat amb el poble iraqià, prou repressió.

Solidaritat amb Falluja.

Tot el nostre suport a la resistència iraqiana.

*Comitè de Solidaritat
amb la Causa Àrab*

Madrid, 6 d'abril de 2004

Ja téns la samarreta? Demana'ns-la

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI